

Hồi Mười Chín

Nơi Cổ Miếu Xảy Cuộc Chạm Trán
Ngõ Huyết Lưu Nào Hay Vô Sự

Ở phía bắc núi Thái Sơn, không hiểu từ lúc nào đã có một ngôi cổ miếu mọc lên ở đấy. Theo tương truyền thì đấy chính là do một vị vua đời nhà Tùy sáng lập để tưởng nhớ một vị khai quốc công thần. Nhưng theo một truyền thuyết khác thì ngôi cổ miếu này mãi đến đời Đường mới có. Ai đúng ai sai thì chuyện này chỉ có trời biết, đất biết và vị tiên nhân đã sáng lập nên ngôi cổ miếu biết mà thôi.

Còn mọi người dù là thường nhân hay khách giang hồ thì chỉ biết rằng ngôi cổ miếu đó là chốn sum nghiêm để thưởng lãm thì được chứ không phải là nơi để gây cảnh binh đao tang tóc.

Vì bất kỳ là ai, một khi đã lạc bước đến khu vực có ngôi cổ miếu này thì không ít nhiều gì cũng bị không khí trầm mặc tại đây tẩy uế bớt đi những gì là thất tình lục dục.

Chính vì thế mà những bậc nho giả, tao nhân mặc khách hễ có dịp thường tìm đến đây để gội rửa đi những gì u uất trong tâm hồn, để được thanh thản hơn, hoặc để tìm những ý thơ tuyệt tác.

Còn bọn võ lâm thì thỉnh thoảng mới có một vài người tìm đến đây để gọi là dừng bước chân phiêu lãng. Hoặc giả có kẻ do lạc lối mới hiện diện tại đây, sau đó, do không phù hợp với tính khí thì những kẻ đó lại vội vã bỏ đi.

Duy chỉ có một người mà thời gian gần đây rất hay tìm đến ngôi cổ miếu. Người đó nào phải bậc lão niên để được xem là chán cảnh sóng gió trên giang hồ khi tìm đến đây ! Nhân vật đó cũng không phải là kẻ đang bị thất bại trên tình trường để được xem là kẻ tìm đến đây mong có được sự quên lãng hay thất vọng ! Mà đấy chính là kẻ vì mộ đạo đã tìm đến chốn u nhã này hầu suy tư về Phật pháp !

Đó có phải là sự nghịch thường không, khi nhân vật đó là một giai nhân đang tuổi xuân hơ hớ ? Hoặc điều này có phải là sự nghi trang hay không, khi giai nhân đó xem ra vẫn thích đối đầu với hiểm nguy trên giang hồ ?

Ham hiểu biết về Phật pháp, nhưng lại thích những trận giao phong mà phần nhiều là những trận sống mái giữa những kẻ giang hồ với nhau, mâu thuẫn hay không mâu thuẫn đây ?

Ai muốn hiểu thế nào thì hiểu, nhưng vào lúc này thì giai nhân đó đang say mê nghiền ngẫm quyển Đạt Ma kinh điển !

Đứng cách vị giai nhân đó khoảng năm trượng là một vị lão nhân với gương mặt đầy những vết sẹo cũng đang thả hồn vào một nơi xa vời nào đó !

Và vị lão nhân đó chỉ sức tĩnh lại khi lão chợt nghe một âm thanh với nội lực kinh nhân phát ra cách lão đứng năm trượng, và chính là vị trí của giai nhân kia đang ngồi suy tư Phật học.

- A di đà Phật ! Tư Không cô nương mạnh giỏi a ?

Giật mình, vị giai nhân kia ngược mắt nhìn lên. Và khi nàng kịp nhận ra là ai vừa lên tiếng, thì nàng liền nhoẻn miệng cười thích thú:

- A... ! Hóa ra là Giới Phàm đại sư, đại sư rảnh rồi quá nhỉ ? Sao đại sư không ở Thiếu Thất mà lại tìm đến Thái Sơn này ? Hay đại sư muốn làm vị trụ trì ở ngôi cổ miếu này phải không ?

Một tràng liếng thoảng của vị giai nhân có đại tánh là Tư Không đã khiến cho vị tăng nhân có niên kỷ chưa đến tam tuần và có pháp danh là Giới Phàm phải lúng túng đến đỏ mặt !

Bật cười lên khoái trá, vị giai nhân lại nói:

- Ha... Ha... Ha... ! Nghĩ Thiếu Lâm phái cũng lạ, hầu như số đệ tử từ đời thứ ba đều có pháp danh trái ngược với khí chất thường có của mỗi người. Tiện nữ nói như thế có đúng không đại sư ? Đại sư thì là Giới Phàm, nhưng lại dễ xúc động đến lòng phàm ! Lại còn có Giới Nộ đại sư nhưng luôn động nộ ! Rồi còn gì nữa, Giới Phàm đại sư ?

Như bị cuốn hút theo lời nói của giai nhân, Giới Phàm lí nhí đáp:

- Còn có nhị sư huynh Giới Hỉ, tam sư huynh Giới Lạc, tứ sư huynh Giới...

- Giới Phàm ! Sư đệ đang lí nhí gì đó ? Bảo sư đệ hỏi kinh, sư đệ đã hỏi chưa ?

Một câu quát hỏi chợt vang lên, không những làm cho Giới Phàm giật mình, làm cho giai nhân nọ biến sắc mà còn làm cho vị lão nhân phải động nộ nữa !

Theo hướng phát ra tiếng quát, giai nhân nọ kêu lên khe khẽ:

- Là Giới Nộ đại sư ?Ồ ! Còn có Phương Thanh và Phương Tịnh đại sư nữa ! Chu đại thúc...

Không cần lời gọi của giai nhân, vị lão nhân có gương mặt đầy những vết sẹo đã cong người lao vút tới và đứng áng ngữ trước mặt vị giai nhân nọ, đối diện với một hàng tăng nhân vừa hiện thân !

Khí thế của vị lão nhân được trang giai nhân nọ gọi là Chu đại thúc thật khiếp người, như muốn động thủ đến nơi vậy ! Đôi mắt thì long lên sòng sọc, khoe môi giần giật làm cho hóa thành dữ dần hơn. Còn song thủ thì cứ cuộn đi cuộn lại một ngọn

trường tiên và nếu cần thì trong phạm vi một trường vuông đổ ai thoát được ngọn trường tiên của lão một khi lão đã có danh hiệu là Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng !

Và đã là Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng thì giai nhân nọ chính là thiên kim tiểu thư của Thiên Địa Bảo bảo chủ, Tư Không Huệ !

Quả nhiên là vậy, vì sau tiếng quát vừa rồi, Giới Nộ đại sư lại lên tiếng:

- Chắc có lẽ lần này Tư Không cô nương lại bảo là cô nương đang nghiền ngẫm pháp pháp bảo điển nữa chứ gì ?

Sau cơn kinh hãi không đáng chút nào, vị giai nhân nọ khi đã bình tâm liền dịch ngay thân hình, đồng thời bước qua chỗ Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng đứng trấn giữ, bước lên phía trước một bước, nàng nhoẻn miệng cười thật tươi, đáp:

- Ai dám bảo là không kia chứ ? Hẳn đại sư còn nhớ, chính Tư Không Huệ này đã từng nói là rất hay mê pháp học kia mà ! Đại sư hàm ý gì khi nói ra câu đó ?

Cố dần lại sự động nộ, Giới Nộ đại sư nói thật là hòa nhã theo cung cách của đại sư:

- A di đà Phật ! Quyển Đạt Ma kinh trên tay cô nương là...

- Ha... Ha... Ha... ! Cho đến tận bây giờ phái Thiếu Lâm vẫn còn nghĩ Tư Không Huệ này chiếm đoạt thì xin cứ tùy tiện ! Tiện nữ sẵn sàng dâng hai tay đây !

Khoảng cách từ chỗ Tư Không Huệ đang đứng nào có cách Giới Nộ đại sư là bao ! Huống chi quyển Đạt Ma kinh điển không những đã được mở rộng mà lại còn được Tư Không Huệ nâng lên và đưa thẳng ra phía trước nữa, khiến cho Giới Nộ đại sư dù mục lực có kém cỏi thì cũng thừa năng lực để nhận ra những đoạn kinh văn trong đó là kinh điển pháp học hay võ học ! Biết là đã phán đoán lầm, nhưng dường như các vị tăng nhân đã có chủ trương sẵn từ trước nên Giới Nộ đại sư vẫn thản nhiên nói:

- Phải hay không thì chuyện đó không còn là điều hệ trọng nữa !

- Vậy chuyện gì mới là hệ trọng ?

- Tệ chẳng môn phương trượng có lệnh mời Tư Không cô nương đến tệ sơn một chuyến !

Khẽ lui lại một bước, Tư Không Huệ thấy nao nao trong dạ khi nàng lên tiếng hỏi:

- Là lệnh mời hay lệnh đòi vậy, đại sư ?

- A di đà Phật ! Xin Tư Không cô nương chớ hiểu lầm ! Chẳng môn sư huynh do mến mộ huệ căn của cô nương nên muốn cô nương đến thăm tệ tự để dễ bề nghiền cứu pháp pháp !

Lời nói chen vào của Phương Tịnh đại sư khiến cho Tư Không Huệ không thể không tin ! Nàng bật cười mỉa mai:

- Sao lần này quý phái lại đối đãi tốt với tiện nữ quá vậy ? Hay quý phái đang có mưu đồ gì qua việc thỉnh mời này ?

Tư Không Huệ phải hỏi như thế vì nàng biết rằng lời nói của Phương Tịnh đại sư tuy đáng tin, nhưng biết đâu đằng sau lời mời này lại ẩn chứa một âm mưu gì khác của một nhân vật khác mà chính Phương Tịnh đại sư cũng không biết rõ !

Và không cần đợi ai phải giải thích, chính Nguyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng đã tỉnh ngộ kêu lên:

- Tiểu chủ đừng đi đâu cả ! Đây hẳn là Thiếu Lâm phái nghi ngờ bốn bảo giữ kinh nên muốn câu lưu tiểu chủ để làm áp lực với bảo chủ đó !

Phương Tịnh đại sư khi nghe Chu Hồng bảo thế thì thần sắc vẫn không đổi, nhưng Phương Thanh đại sư thì lại ra chiều lúng túng !

Thoạt nhìn qua thì Tư Không Huệ đã phân biệt được đúng sai, nên nàng vừa thi lễ vừa đáp:

- Tuy tiện nữ không nghĩ như Chu đại thúc, nhưng xin chư vị đại sư thứ cho ! Thật tình thì lúc này tiện nữ không được rảnh rỗi lắm, nên không thể đến quấy rầy quý phái được !

Không nhịn được nữa, Giới Nộ đại sư bất giác gầm lên:

- Cô nương không đi không được đâu !

Tái mặt, Tư Không Huệ lùi thêm một bước nữa trước khi nàng lên tiếng hỏi:

- Đây là... đây là cung cách mời người của quý phái đây sao ? Phương Tịnh đại sư, đại sư nói gì đi chứ ?

Nhưng Phương Tịnh đại sư đâu biết phải nói lời gì cho phải, khi cục diện ngày hôm nay là do Phương Thanh đại sư chủ trì !

Phương Thanh đại sư lại ngấm ngầm ra hiệu cho bọn tăng nhân theo chân và bọn họ đang tỏa dần ra, hình thành một vòng tròn vây kín quanh chỗ Tư Không Huệ và Nguyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng đang đứng.

Như thế đã quá rõ, đúng như lời Giới Nộ đại sư vừa nói: họ không đi không được !

Tuy nhiên, hai phe chưa kịp phản ứng gì thì liền có một loạt những tiếng không khí xao động chợt vang lên nghe rõ mồn một.

Vút ! Vút !

Một vòng người nữa đột nhiên xuất hiện và vây kín số tăng nhân Thiếu Lâm phái !

Nhìn vòng người này, Phương Thanh đại sư thầm kêu khổ trong lòng, còn ngoài miệng thì lên tiếng hỏi Tư Không Huệ:

- Tư Không cô nương quả cao minh ! Số người này hẳn phải là thiên tướng gì đó của Thiên Địa Bảo phải không ?

Đáp lại câu hỏi có phần nào lo sợ của Phương Thanh đại sư, từ phía xa chợt phát ra tràng cười cuồng ngạo:

- Ha... Ha... Ha... ! Đại sư sao lại lú lẫn thế ? Không lẽ đại sư không nhận được sự khác biệt giữa giáo đồ bốn giáo và người Thiên Địa Bảo sao ?

Tưởng là thế nào, chứ nếu vòng người này là giáo đồ U Minh Giáo thì tình thế còn bi đát hơn so với bọn thiên tướng của Thiên Địa Bảo !

Nháy mắt nhìn ra xa xa, Phương Thanh và Phương Tịnh đại sư còn kinh nghi hơn khi nhìn thấy một cánh kiệu do bốn người cáng, đang lướt đến nhanh như gió thoảng !

Phía trên chiếc kiệu không có trướng phủ rèm che là một nhân vật trạc tuổi ngũ tuần với thần quang ẩn hiện trong đôi mắt ! Hai tay của nhân vật đó đang được đặt hờ lên một tấm gấm đoạn sắc sỡ, phủ kín cả phần hạ thể của nhân vật đó !

Vừa nhìn thấy nhân vật đó, Phương Thanh đại sư liền cả tiếng kêu lên:

- Phó giáo chủ U Minh Giáo ! Mộc Thạnh lão thí chủ đây mà !

Nhân vật được Phương Thanh đại sư gọi là phó giáo chủ U Minh Giáo một lần nữa bật cười lên sảng khoái:

- Ha... Ha... Ha... ! Không ngờ Phương Thanh đại sư còn nhớ đến Mộc mỗ ! Hân hạnh ! Hân hạnh biết bao !

- A di đà Phật ! Đã lâu rồi, từ khi Mộc lão thí chủ tự ý rời bỏ cương vị Lục lâm minh chủ ở Phúc Ký nhị châu, và sau đó lại tự hạ mình chịu làm phó cho giáo chủ U Minh Giáo, bản tăng vẫn lấy làm tiếc rã cho thí chủ !

- Chuyện đã qua rồi, đại sư còn để tâm làm gì ! Tâm nguyện của Mộc mỗ là tìm một người đức cao vọng trọng để tận hiến tận tâm ! Được làm phó cho giáo chủ bốn giáo, có thể nói Mộc mỗ đã đạt được nửa phần tâm nguyện !

- A di đà Phật ! Điều đó thì bản tăng có thể nhìn thấy !

Phàm là người thì đã không đồng đạo, ắt không đi chung đường ! Giữa Phương Thanh đại sư và Mộc Thạnh hẳn lúc trước phải có một đoạn giao tình nồng hậu nên mới có những lời nói như trên ! Nhưng câu nói cuối cùng của Phương Thanh đại sư với ngụ ý rõ ràng khiến cho Mộc Thạnh phải nhăn mày nhíu trán !

Lão phân minh:

- Xin đại sư chớ hiểu lầm ! Mộc mỗ cũng không thích thú lắm khi phải ngồi bất động như thế này ! Và cực chẳng đã Mộc mỗ mới phải lao sư động chúng, huy động số thuộc hạ đông như thế này.

Nói đến đây, Mộc Thạnh khẽ nâng tay lên và vỗ vào nhau đôm đốp !

Sau tiếng vỗ tay của Mộc Thạnh, lập tức bọn giáo đồ U Minh Giáo liền lui ra xa, tuy vẫn giữ hình thức bao vây nhưng là vây lỏng !

Phương Thanh đại sư vẫn tỏ ra khó hiểu khi đại sư buông lời lấp lửng:

- Mộc lão thí chủ sao lại phải ngồi bất động ? Không lẽ...

- Hả ! Nói ra e đại sư không tin ! Mộc mõ đúng là rồng bị mắc ở vùng cạn ! Đã gần một năm nay, hai chi dưới của Mộc mõ không sao hoạt động được nữa rồi !

- Sao lạ vậy ? Nếu bần tăng nhớ không lầm thì giữa Mộc lão thí chủ và Y Thần nguyên là báỉ huynh báỉ đệ kia mà ?

Lại một lượt thở dài nữa, Mộc Thạnh đáp:

- Kha lão huynh dù có tài Hoa Đà đi nữa nhưng nếu không có Hối Nguyên Đan của quý phái thì cũng đành phải bó tay thôi !

Phương Thanh đại sư lập tức cau mày:

- Nói vậy, việc lao sư động chúng lần này của Mộc lão thí chủ là muốn nhắm vào Hối Nguyên Đan trấn sơn của tệt phái sao ?

- Ha... Ha... Ha... ! Đại sư lại hiểu lầm nữa rồi !

- A di đà Phật ! Vậy thì bần tăng không sao đoán ra ý nghĩa của lần hội diện này rồi !

Vờ như không nghe Phương Thanh đại sư nói gì, Mộc Thạnh vẫn tiếp tục phân minh:

- Ngay lúc Mộc mõ gặp nạn, Mộc mõ cũng mấy phen định nhờ vả đại sư ! Nhưng suy đi nghĩ lại, Mộc mõ tự thẹn với lương tâm khi không nghe lời khuyên của đại sư là đừng hợp tác với U Minh Giáo, nên Mộc mõ đành thôi ! Còn bây giờ, nếu có Hối Nguyên Đan đi nữa, thì mọi chuyện đã là quá muộn, tình thế đã không còn cứu vãn được nữa rồi.

- Vậy chủ ý của Mộc lão thí chủ hôm nay là...

Nhìn thấy Phương Thanh đại sư tỏ ra không thiết tha gì chuyện hàn huyên mà luôn miệng hỏi đến mục đích của việc lao sư động chúng lần này của mình, Mộc Thạnh bèn nói:

- À ! Chủ ý của Mộc mõ là... ! Không dám giấu đại sư, Mộc mõ lần này được lệnh của giáo chủ là phải thỉnh mời cho bằng được tứ vị Thiếu Lâm phái là Vô, Thanh, Giác, Tịnh thuộc hàng chữ Phương đến thăm qua bốn giáo một chuyến ! Mong đại sư thể tình cho !

Trớ trêu thật là trớ trêu ! Chính lúc này Phương Thanh đại sư đã có chủ ý “mời” Tư Không Huệ đến Thiếu Lâm phái, thì bây giờ đại sư lại bị Mộc Thạnh “mời” với cùng một cung cách !

Và phản ứng của Phương Thanh đại sư đâu khác gì Tư Không Huệ lúc mới rồi ! Đại sư buột miệng hỏi:

- Là lệnh mời hay lệnh đòi vậy, Mộc lão thí chủ ?

Khác với thái độ của Phương Tịnh đại sư lúc này khi lên tiếng đáp thay cho Giới Nộ lúc bị Tư Không Huệ chất vấn, Mộc Thạnh chĩnh nghiêm sắc mặt, đáp thẳng:

- Đại sư muốn hiểu thế nào cũng được ! Mộc mỗ chỉ biết hành động theo mệnh lệnh mà thôi !

Hàng ngũ tăng nhân nghe Mộc Thạnh đáp rõ như thế liền nhất thời xôn xao ! Nhân đó, Tư Không Huệ vọt miệng hỏi xen vào:

- Mộc phó giáo chủ ! Còn bốn cô nương thì sao ?

Lần đầu tiên từ khi xuất hiện cho đến tận lúc này, Mộc Thạnh mới tỏ ra khoan hòa là một ! Lão hướng về Tư Không Huệ mà đáp:

- Tiểu thư ! Mộc mỗ do không có lệnh đối phó với Thiên Địa Bảo nên Mộc mỗ không muốn làm mất nhã hứng của tiểu thư. Mong tiểu thư cứ tùy tiện cho !

Ngược lại với thái độ khoan hòa của phó giáo chủ U Minh Giáo, Tư Không Huệ phản ứng thật gay gắt ! Nàng nói lớn tiếng:

- Vốn dĩ giang hồ tà chánh bất lưỡng lập ! Tuy phó giáo chủ nói là chưa có lệnh đối phó với bốn bảo, nhưng bốn bảo không thể không đối phó với U Minh Giáo !

Mộc Thạnh nhăn nhó:

- Nào có ai nói đến tà hay chánh gì ở đây, sao tiểu thư lại...

- Hừm ! Trên giang hồ có mấy ai dám bảo Thiên Địa Bảo là tà phái ? Và cũng trên chốn giang hồ mấy ai lại không biết việc U Minh Giáo đang khống chế Tam Ma và đang có ý định thao túng võ lâm Trung Nguyên chứ ? Việc tà hay chánh gì đó, thì đã rõ cả rồi !

Mộc Thạnh thoáng có vẻ giận, nhưng sau lại kềm hãm được, lão hỏi:

- Thế ý tiểu thư muốn như thế nào ?

- Nếu quý giáo động đến Thiếu Lâm phái như đã hành xử với Hoa Sơn, Côn Luân và Tam vị trong Võ Lâm Tứ Thần thì bốn cô nương sẽ không đứng ngoài đâu !

Lời nói quá rõ của Tư Không Huệ khiến cho các vị tăng nhân phải rung động và tỏ ra lúng túng ! Không khác bọn tăng nhân là mấy, chính Mộc Thạnh cũng phải biến sắc mặt.

Lão nói khẽ:

- Tiểu thư sao lại mua việc vào người như thế này ?

Tư Không Huệ hiên ngang đáp:

- Sao lại là mua được ? Nếu bây giờ bốn cô nương khoanh tay đứng nhìn môn phái khác bị hủy diệt thì sau này khi đến lượt Thiên Địa Bảo, ai sẽ là người ra tay tiếp trợ ? Bốn cô nương không ngại nói thẳng một câu vì sự an nguy của võ lâm, rồi đây các phái sẽ hợp lực và tận diệt U Minh Giáo cho lão thấy !

Tư Không Huệ vừa nói xong thì thần sắc của Mộc Thạnh biến đổi trông thấy rõ. Và không riêng gì Tư Không Huệ và vị lão nô trung thành là Nhuyễn Tiên Xú Diện Chu Hồng đang chờ Mộc Thạnh phát tác, mà đến cả hàng ngũ tăng nhân của môn phái Thiếu Lâm cũng vậy.

Nhưng tất cả mọi người hiện diện tại đương trường đều cảm thấy bất ngờ khi Mộc Thạnh sau một tràng cười cuồng dại lại đột nhiên lên tiếng hỏi lại Tư Không Huệ:

- Nếu đã vậy, giả dụ như bây giờ lão phu bỏ qua không đá động gì đến Thiếu Lâm phái, thì tiểu thư có thái độ ra sao ?

Điều làm cho mọi người phải bất ngờ chính là sự hạ đài của phó giáo chủ U Minh Giáo Mộc Thạnh đối với Tư Không Huệ. Và không một ai thấu đáo được vì nguyên do gì Mộc Thạnh lại cam bẽ chịu lép như thế cả.

Già néo đứt dây ! Tư Không Huệ rất rõ điều đó. Nàng đưa mắt nhìn Phương Thanh và Phương Tịnh đại sư với một cái nhìn đầy ý nghĩa. Sau đó nàng mới bảo:

- Một khi phó giáo chủ đã nói như thế thì bốn cô nương còn biết phải nói gì hơn. Nhưng...

- Sao ? Tiểu thư còn điều gì muốn phân phó ?

Nhếch môi cười giễu cợt, Tư Không Huệ hỏi:

- Không dám ! Bốn cô nương nào dám ra lệnh cho một vị phó giáo chủ của quý giáo. Có điều bốn cô nương không rõ rồi đây phó giáo chủ sẽ phục lệnh ra sao ?

- Ha... Ha... Ha... ! Đa tạ tiểu thư có dạ quan hoài. Lão phu tự biết mình sẽ làm gì rồi ! Lui !

Đến đã nhanh mà khi lui thì lui còn nhanh hơn. Cuộc lui binh này thật là điều không ai dám nghĩ đến. Vì không ai đoán được ý tứ của Mộc Thạnh cả. Nếu nói về giao tình thì Mộc Thạnh đã không nể gì Phương Thanh đại sư, ngược lại, chỉ bằng vào lời nói của Tư Không Huệ mà Mộc Thạnh chịu làm trái lệnh của giáo chủ U Minh Giáo, điều này khó có thể giải thích được.

Đưa mắt dõi theo cuộc triệt thoái lạ kỳ của bọn U Minh Giáo, Phương Thanh đại sư sau một lúc suy nghĩ chợt lên tiếng:

- Không ngờ lần này Tư Không cô nương lại giải vây cho tề phái. Xem ra bản tăng buộc phải quay về thỉnh thị lại ý tứ của phương trượng rồi.

Vẫn còn ngờ vực trước diễn tiến lúc mới rồi, Tư Không Huệ vọt miệng hỏi:

- Đại sư có hiểu tại sao lại như thế không ?

Phương Thanh đại sư lắc đầu:

- Điều này... bản tăng còn đang muốn lắng tai nghe cao luận của cô nương đây. Hoặc giả người U Minh Giáo có phần nào kiêng dè Thiên Địa Bảo chăng ?

Tư Không Huệ cười gượng gạo:

- Nói về thỉnh danh thì bốn bảo làm sao so bì được với Thiếu Lâm phái, vốn là thái sơn bắc đẩu ? Tiệm nữ không ngờ được kết quả này !

Thở dài, Phương Thanh đại sư nói với vẻ ngao ngán:

- Trước thì làm ngặt, sau lại buông tha. Nói gì thì nói, tề phái cũng phải cảm kích Tư Không cô nương.

- Sư bá ! Đệ tử...

- Giới Nộ ! Người lại muốn nói gì nữa đây ?

Phương Thanh đại sư dường như có ý muốn trách mắng Giới Nộ đại sư khi Giới Nộ đại sư đột nhiên xen vào.

Nhưng cứ nhìn thái độ của Phương Thanh đại sư vào lúc này thì Tư Không Huệ lại hiểu khác. Có lẽ việc người của phái Thiếu Lâm xuất hiện ở đây với định ý muốn bắt nàng cùng về sơn môn Thiếu Lâm phái toàn là do ý của Giới Nộ cả. Do Giới Nộ đại sư đã tâu rồi thế nào đó, nên phương trượng Thiếu Lâm phái mới có hành động phi đạo lý như vừa rồi.

Quả nhiên, Tư Không Huệ đoán không sai khi nàng nghe Giới Nộ đại sư bằng giọng cả quyết nói rằng:

- Sư bá ! Đệ tử có ý nghĩ như thế này. Có lẽ giữa U Minh Giáo và Thiên Địa Bảo có cấu kết gì từ trước nên mới...

- Không được nói nhảm ! Người Thiên Địa Bảo quyết không bao giờ chung đường với bọn ma giáo U Minh ! Đại sư không được ăn nói hồ đồ !

Tư Không Huệ cảm phần đến độ nàng vừa nói vừa run run thân hình khiến cho Phương Thanh đại sư phải nạt át Giới Nộ:

- Giới Nộ ! Người không được nói càn. Tư Không bảo chủ là hạng người như thế nào người không biết sao ?

Nhưng Giới Nộ đại sư vẫn gân cổ cãi:

- Nhưng còn chuyện Đạt Ma kinh...

- Đại sư ! Tiện nữ có thể đứng giữa trời đất này mà thề rằng: chuyện Đạt Ma kinh nọ chỉ là do lầm lẫn nên mới đến tay tiện nữ chứ tiện nữ không hề có ý đồ từ trước. Vả lại, từ độ đó đến nay, tiện nữ không một lần đụng tay hay nhìn thấy Đạt Ma kinh nữa. Nếu tiện nữ nói sai lời thì sẽ bị trời tru đất diệt. Đại sư đừng có thái độ nghi kỵ nữa được không ?

- Hừ ! Lòng vả cũng như lòng sung ! Bần tăng không...

- Giới Nộ ! Người càng nói càng bậy bạ !

Quát đến đây, Phương Thanh đại sư quay sang Tư Không Huệ:

- Xin Tư Không cô nương chớ để tâm. Bần tăng sẽ về bẩm trình lại với phương trượng. Cáo biệt !

Qui cũ của Thiếu Lâm rất mực sum nghiêm. Một khi Phương Thanh đã nói như thế thì Giới Nộ đại sư nào dám nói gì thêm.

Đứng nhìn người của Thiếu Lâm phái đi đã khuất, Tư Không Huệ vừa quay người định bỏ đi, thì có một âm thanh vọng tới...

-oOo-